

Wild Hearts – Wilder Valley 1

Oversat fra engelsk af Katja Berger efter *Wild Hearts*

– *Wilder Valley 1 af Kacey Shea*

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag: miblant.com

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Oversætter: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2025

ISBN 978-87-94320-71-9

© Kacey Shea

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

WILD HEARTS

W I L D E R V A L L E Y 1

KACEY SHEA

HI READER

PROLOG

VAL

Musikken gennemsyrrer det indvendige af laden, mens latter og snak strømmer gennem de åbne døre og flyder ud i natten. Jeg har gemt mig rundt om hjørnet, væk fra festen. Den kølige natteluft udvider mit bryst ved hvert åndedrag. Jeg havde brug for at komme væk for at samle mine tanker, selv hvis det kun var for et par minutter. Indenfor hersker en festlig stemning, men herude tillader jeg mig selv at suge bittersødmen til mig.

Vi dimitterede i dag.

Ikke mere skole. Nu er det nu. Vi er voksne, og hver især skal vi finde ud af, hvordan voksenlivet ser ud, og hvilken retning vi vil gå i.

Min plan har selvfølgelig været bestemt i månedsvis. I næste uge pakker jeg alt, jeg ejer, og gør, hvad jeg altid har drømt om. Jeg forlader den her lille flække.

Jeg vender ansigtet mod himlen. Månen leger gemmeleg bag skyerne, og stjerner skinner klart i mørket. Gud ved, hvordan stjernerne ser ud i Los Angeles. Vil jeg savne stilheden? Det har jeg svært ved at forestille mig. Alt her føles kvælende. Hvis jeg bliver, vil byen sluge mig hel. Wilder Valley har intet at tilbyde mig. Ikke medmindre jeg vil giftes og opfostre børn. Det nærmeste college er flere timer herfra, og selvom arbejdet på dineren har været fint, er det ikke, hvad jeg vil med resten af mit liv. Og ingen i den her lille by kan føre mig til det, jeg ønsker.

Byen er måske nok fuld af hårdtarbejdende folk, men de kunne ikke være mere ligeglade med, hvordan deres hjem er indrettet.

Måske er det vanvittigt, men jeg har altid følt, at jeg var skabt til noget mere. Jeg vil se verden. Jeg vil lære om håndværk og design og indretning. Jeg vil skabe mig et navn på mine egne præmisser.

Jeg er *nødt* til at komme væk fra Wilder Valley og min familie.

"Der er du jo." Ryans dybe klang afbryder mine tanker. Jeg vender mig, netop som hans hænder finder vej rundt om min talje. Han er det eneste her, jeg vil savne. Den sværeste del at efterlade. Jeg ville ønske, jeg kunne tage ham med.

"Hey."

"Hey." Han fanger mine læber i et ømt kys. "Var det ikke sjovt indenfor?"

"Jo, selvfølgelig," lyver jeg. Jeg passer ikke ind her. Men for hans skyld lader jeg altid som om. "Jeg havde bare brug for noget frisk luft."

Han studerer mit ansigt. "Du lyver."

Jeg vil ikke ødelægge hans eller vores venners humør.

"Måske skulle jeg smutte hjemad," siger jeg og tager et skridt bagud.

Hans arme falder ned langs siden, og en rynke baner sig vej over panden.

"Det er vores sidste fest, før ..."

Før jeg rejser.

Han kan ikke sige det højt. Det kan jeg heller ikke. Ryan er en fantastisk kæreste, min bedste ven, min sikkerhed. Vi har allerede grædt, skændtes og diskuteret det adskillige gange. Jeg har tigget ham om at komme med mig, men han vil ikke. Hans skæbne er her. Hans familie ejer det meste af byen, og hvis han bliver, overtager han ranchen en dag. Han har en fremtid her – én, han ønsker sig. Jeg elsker Ryan overalt på jorden. Hvilket

også er årsagen til, at jeg ikke kan tage det hele fra ham – heller ikke selvom det knuser begge vores hjerter.

En klump samles i min hals, da jeg møder hans blik.

"Bliv," hvisker han.

Jeg ryster på hovedet. Tårer stiger op i øjnene på mig. Jeg har udsat den her samtale i ugevis.

"Ry. Lad nu være."

"Du kan flytte ind hos os. Du behøver ikke flygte til L.A. for at komme væk fra din familie."

Vrede varmer mine kinder, blander sig med forlegenhed. Jeg ved, byen snakker. Der er ingen hemmeligheder her, og jeg hader det.

"Jeg flygter ikke. Jeg har en plan."

"Der ikke inkluderer mig." Han kan ikke skjule sorgen i stemmen.

"Jeg ville ønske, det kunne være anderledes."

"Det kan det. Lad mig hjælpe dig. Tage mig af dig."

"Som om din familie ville lade dét ske," fnyser jeg, for jeg ved præcis, hvad hans far tænker om mig. Hvad hele byen ville antage, hvis jeg flyttede ind hos familien Wilder. Alle behandler mig i forvejen som skidt. "Jeg er så træt af det her sted. Træt af, at alle blander sig i alles sager. Træt af, at der intet er at lave udover at stjæle et par øl og spille musik i din fars gamle lade. Jeg bliver nødt til at komme væk herfra, Ryan. Hvis ikke, vil byen æde mig op indefra."

"Jeg troede ... Jeg vil bare ... Vi er gode sammen, Val. Jeg elsker dig."

Men det er ikke nok. I sidste ende har jeg brug for mere.

"Beklager, Ryan."

"Så det er dét? Du har bare tænkt dig at forsvinde ud af mit liv, og jeg skal bare lade, som om du ikke knuser mit hjerte?"

"Det er ikke, fordi jeg *ønsker* at såre dig."

"Men du bliver ikke."

Stilheden strækker sig mellem os, slår følge med sandheden.

"Nej."

Hans ansigt bliver hårdt og indelukket.

"Nå, men du begår en stor fejl. Jeg håber, du finder, hvad du leder efter, men jeg venter ikke. Hvis du går, er vi færdige."

Jeg har altid troet, at Ryan var anderledes. Han har aldrig prøvet at få mig til at være nogen eller noget, jeg ikke er. Ikke før nu. Vreden stiger op i mit bryst. Jeg bryder mig ikke om hans ultimatum. Eller implikationen af, at jeg ikke kan klare mig selv.

"Godt." Jeg flår armbåndet af mit håndled – dét, Ryan gav mig for næsten to år siden, da han bad mig om at være hans kæreste. "For jeg kommer ikke tilbage." Jeg presser det slidte læderbånd mod hans bryst og skubber mig forbi ham. Mine støvler får fyrrenålene til at knase under mine fødder, da jeg tramper derfra.

Han er ikke så lidt fræk.

Det var ikke sådan, jeg ville sige farvel, og det sidste sted, jeg har lyst til at tage hen nu, er hjem.

"Hav et godt liv," råber han efter mig.

Jeg vender mig ikke om, rækker bare langfingeren bagud.

"Fuck dig!"

Hvis han siger mere, går det tabt i den brusende lyd, der fylder mine ører. Jeg stiger ind i bilen, smækker døren og drejer nøglen. Motoren kæmper arrigt, før den endelig overgiver sig. Støv står op omkring mig og slører udsigten i bakspejlet. Jeg burde være glad for, at jeg ikke kan se hans ansigt, men det er jeg ikke.

Jeg er skuffet. Såret.

Selvfølgelig forventede jeg, at vores afsked ville være hård, men ikke, at den ville ende sådan her.

Måske burde jeg bare pakke mine ejendele i aften og ramme

vejen et par dage tidligere end planlagt. Aldrig se Ryan igen. For én ting er sikkert: Jeg vender aldrig tilbage til den her by. Ikke uden at bevise, at alle tog fejl. At jeg kan klare mig selv.

For tilsyneladende er der kun én, der tror på det, i Wilder Valley.

Mig selv.

1

VAL

22 ÅR SENERE

”Hvor slemt er det?” spørger jeg, selvom det dystre look på advokatens ansigt allerede giver mig en ide.

Clem trommer med neglene mod skrivebordets blanke overflade, dybt fokuseret på dokumentet i sin hånd. Den nedadgående form af hendes læber gør intet for at dæmpe angsten, der vrider sig i min mave. Efter et par smertefulde, lange minutter kigger hun endelig op fra papiret og møder mit blik.

”Jeg vil ikke lyve. Det er ikke godt.”

Jeg synker hårdt og forbereder mig selv på det værste.

Det er, som om slagene bare er væltet ned over mig på det sidste, og jeg ved ikke, hvor mange flere jeg kan klare.

Det var slemt nok at vade direkte ind og se min utro kæreste med en anden kvinde for næsten en måned siden. Men at opdage, at utroskaben har været igennem hele vores forhold, gjorde ondt som bare fanden. Jeg gav den mand et årti af mit liv. Det kunne ikke blive værre. I hvert fald ikke før han smed mig på porten, fodrede tabloidaviserne med alt, de kunne ønske sig, og tvistede sandheden, så offentligheden troede, at *jeg* var løgneren, der snød og bedrog. Ikke ham. Han smed mig ud af vores fælles hjem og fik sågar polititilhold mod mig – og livestreamede naturligvis hvert et sekund for sine fans skyld.

Alle hader mig nu.

Manden, jeg elskede, stolede på og boede sammen med, har gjort alt, hvad han kunne, for at ødelægge mit navn og rygte – for at redde sin egen røv.

Hvilket er årsagen til, at jeg nu sidder over for Clementine Rodgers, en af de bedste advokater i Orange County, og beder om et mirakel. For efter i morgen har jeg ikke engang råd til det billige motelværelse, jeg har camperet i indtil nu.

”Men jeg kan sagsøge ham, ikke? Det er bagvaskelse. Ingen vil ansætte mig efter det her.”

”Helt ærligt.” Hun kigger på mappen med min beretning om sandheden samt den check, der skal betale hendes honorar – en check, der helt sikkert vil blive afvist, hvis hun forsøger at indløse den. Hun er den eneste velrenommerede advokat i staten, der ville tilbyde mig en konsultation, og det har sandsynligvis mere at gøre med det faktum, at jeg designede hendes hjem som en del af et realityprogram, end med min sag.

”Valeria, du har ingen sag.”

”Hvad med de sidste tolv år?” spørger jeg og vrider hænderne i skødet. Min mave snor sig om sig selv. ”Jeg ved, at vi ikke var juridisk gift. Men vi boede sammen.”

”I hans hus.”

”Men hvad med lovgivningen? Vi levede praktisk talt som et ægtepar?”

”Det her er Los Angeles,” griner hun tørt.

”Men jeg arbejdede for ham.” Bag kameraerne. Jeg fodrede ham med ideer. Vi håndterede store projekter sammen. Jeg var med i hans realityprogram. Kreerede indhold med ham. Stod ved hans side i et uendeligt antal reklamer. Forvaltede hans hus. Planlagde rejser og koordinerede vores kalendere.

Fuck.

Det rammer mig, hvor meget jeg gjorde uden en formel lønseddel. Uden en freaking ring på min finger.

"Alt, hvad du bidrog med til hans firma, var frivilligt. Du var ikke ansat eller partner."

Fordi han gav mig alt, hvad jeg nogensinde havde ønsket. Muligheder. Netværksforbindelser. Ferier. Et kreditkort uden loft, som han siden har lukket. Selv min fucking mobiltelefon var koblet på hans konto. Jeg stoppede aldrig op for at overveje, om det var dumt at stole helt og holdent på ham. Jeg følte mig aldrig som en fanget kvinde. Han fik mig til at føle mig elsket. Tilbedt. Værdsat. Fri.

Gud, hvor var jeg et fjols.

Hvad jeg ikke ville give for at gå tilbage i tiden. Fortælle den blåøjede, naive drømmer, at hun skulle styre langt uden om Cash Hughes og hans karismatiske charme. Så kunne jeg have undgået det her.

Den paniske følelse i maven vender tilbage, vrider sig i knuder. Jeg er sekunder fra tårer. Det er svært at få vejret.

"Så hvad er mine muligheder?"

"Hvis jeg var dig," hun skubber mappen med papirer tilbage over skrivebordet og spidder mig med blikket, "ville jeg finde et sted at holde lav profil et stykke tid. Overvej at bruge lidt tid uden for rampelyset. Et sted langt væk, hvor medierne ikke vil følge efter dig. Han er en offentlig person, så du vil være et mål, til det hele blæser over. Og at blive ansat eller starte dit eget designteam vil være noget nær umuligt lige nu."

"Også selvom jeg fortæller sandheden?"

For det, der rapporteres, er alt andet end det.

"Uden beviser," hun trækker på skuldrene, "er det dit ord mod hans, og jeg er ked af det, Val, men min erfaring er, at det ikke vil falde ud til din fordel. Han har for mange penge. For meget magt og indflydelse."

Det er, hvad jeg allerede vidste, men at høre hende sige det højt, får tårerne til at flygte ned ad mine kinder. Sandheden vil ikke sætte mig fri.

"Ring til en god ven eller brug tiden på at besøge familien. Et år eller to og du er en gammel nyhed."

Men jeg har ingen venner. De mennesker, jeg troede, var mine venner, svarer ikke længere på mine opkald eller beskeder. For alle, jeg har omgivet mig med, har jeg mødt gennem Cash. Hvilket kun efterlader min familie.

Fuck. Fuck. Fuck.

Lidt ustabil på fødderne tørrer jeg tårerne væk og tager mappen tilbage.

"Tak for at være ærlig. For at se mig i dag." Fortrydelse og mismod vrider sig i maven, da jeg indser, at jeg kun har én mulighed nu.

"Er du okay med at køre?" Hun kigger bekymret på mig. "Har du et sted at tage hen?"

"Ja, nej, jeg er okay." Jeg vinker hendes bekymring bort, for det er ikke hendes problem.

Men indeni skrider jeg, græder og stamper med fødderne. Jeg havde forsvoret, at jeg nogen sinde skulle gøre det her. Men nu må de sidste penge i min pung gå til en tank benzin.

Jeg må tilbage til Wilder Valley.

Fandens også.